

jeg min Vej alene her ned blandt Gl. Skagens Klitter, hvor mine elskede Vesterhavsbølger ruller mod Strande, og hvor jeg selv fri og frank kan tumle mig i dem, eller rettere: lade dem tumle med mig.

Næppe var jeg dog faldet i Ro her, før den store Begivenhed, et rent Venstreministerium, satte alle Sindene i Bevægelse — ogsaa her. Sikkert har vor retsindige Konge hermed i sit Livs Aften gjort den korrekteste Handling, som kunde gøres. Men hvad nu? Mange nye Spørgsmaal trænger sig nu frem — og særlig for os Kvinder: Vil den nye Regering nu forstaa Tidens Krav og stille os paa lige Fod med vore norske Søstre? Lad os haabe det bedste!

Men trods Politiken, som er den evige Uro, her ved Havet, her er vidunderlig Fred; alle Livets mange urolige Røster overdøves her af Havets Rullen. Hver Dag lyder den i forskellig Tonart, snart som en sagte Vuggesang, snart som en vældig Torden, men altid stor og herlig, altid skøn og frisk, altid vældig, saa man føler sig saa underlig lille selv.

Det samme følte jeg ogsaa forleden, da jeg stod paa den store, kridhvide, ensomme Raabjergmølle. I gamle Dage smilte vi ad et Udtryk i Erslevs Geografi, hvor han siger om de jyske Heder, at de »minder om Ørkener«. Da vi aldrig havde været i nogen Ørken, kunde vi ikke ret »mindes« en saadan; men sandt er det, at naar man her forsigtig kravlede frem, lidt underlig angst for at synke og forsvinde i dette forunderlige Sandhav, at da maner Fantasien den store Ørkens Billede frem, og man føler sig som et Fnug, der saare let kunde »forsvinde i Verdens store Sandhav«.

Mens jeg sidder her og skriver, kommer der Ilbud rundt, at Redningsbaaden skal prøves. Paa Klokkeslettet samles alle de fremmede paa Stranden, fra Skagen kommer et Par Vogne med flere Gæster, og inden man har faaet Tid til at vente, kommer pludselig *Redningsbaaden*, trukket af 10 Heste, til Syne i Hulvejen mellem Klitterne. I et Nu staar den paa Stranden, Hestene spændes fra, og i Takt til et kraftigt »o haa!« løftes den store Baad af stærke Skuldre ned af Vognfaddingen og sættes halvt i Vandet. Aarene bæres ud, Mændene iføre sig Oliefrakker og Redningsbælter, og et Øjeblik efter gynger Baaden paa Bølgerne. Det er et overmaade smukt Syn at se den store Baad sætte over Revlerne: 10 taktfaste Aareslag kløver Bølgerne, Føreren sidder stolt ved Roret, og i Forstavnen staar oprejst, rank og stolt, den Mand, der skal holde Øje med det strandede Skib og i rette Øjeblik tilkaste Skibet den Trosse, som er Frelsen for Besætningen. Se denne Mand i Forstavnen, mens Baaden bogstavelig hvert Øjeblik rejser sig op som en Hest paa Bagbenene! Stoltere Syn har jeg aldrig set!

Da Baaden er gaaet over alle Revlerne (her er 5) og har kastet Trossen ud, vender den tilbage med sin Besætning af Mænd. Se paa deres kraftige Skikkelser og djærve alvorlige Ansigter! Tilhører disse Mænd virkelig den samme Slægt, som fylder Varietéernes Lokaler i Storstaden? — Hist udlevede Oldinge i Tyverne; her sunde, kraftige, ranke Skikkelser i Tredserne! Alle Ansigter lyser. De elsker deres Baad, ogsaa naar det for Alvor gælder, og det sker ofte her paa Gl. Skagens Strand, hvor Revlerne strækker sig meget langt ud i Havet. —

2 Dage senere.

I Gaar Morges løb Rygtet, at et Skib var strandet lidt Syd for Kandestederne. Saa hurtigt som muligt fik jeg fat paa en Vogn og kørte til Strandingsstedet. Men Havstokken var farlig at køre i, thi Havet havde om Natten været meget højt oppe og var endnu meget uroligt. Vi asede derfor langsomt frem ad bløde sandede Klitveje, og først ved Middagstid naaede vi frem. Det var en finsk Skonnert, ladet med Kul, Mandskabet var frelst, men af Skibet saa jeg kun den ene Mast rage op, og den forsvandt under Bølgerne, mens jeg opholdt mig paa Stranden. Denne var opfyldt af Vraggods, som stadig drev i Land. Skibsdele, Madvarer og Stumper af Klædningsstykker laa her spredte paa Stranden i over 1 Mils

Længde, og hvert Øjeblik bragte Bølgerne mere. Ja Havet er frygteligt i sin Vælde, hensynsløst boltrer det sig, lystrende usynlige Love, som da det en Dag i stille Vejr kæntrede Lars Kruses Fiskerbaad, og de kække Mænd, som saa tit havde trodset Uvejret, naar det gjaldt at redde Menneskeliv, de »gik væk« i Magsvejr uden synlig Aarsag.

Ved at se og høre om, hvor udmærket vort Redningsvæsen nu er indrettet, har jeg gaaet og stridt med Tanken om, hvor vi Mennesker dog er en løjerlig Slægt. Det ene Sted paa Jorden hædrer vi de Mænd, der har dræbt det største Antal af deres Medmennesker, og det andet Sted paa den samme Jord blandt den samme »kristne« Befolkning finder vi Mænd, som Gang efter Gang over deres eget Liv for at frelse, om det saa blot er en eneste Mand fra de vrede Bølger. — Menneskene er dog en underlig Slægt!

Men bort fra dette. Jeg maa ned paa Stranden, ud i mine elskede Bølger. Havet bringer ogsaa Sundhed, her styrkes de slappe Nerver, og her brunes de blege Kinder. Den vege Vilje hærdes, og det sygnende Livsmod vækkes. Havet er Ungdomskilden.

p. T. Gl. Skagen, August 1901.

Anne Bruun.

Lidt om Husflidsafdelingens textile Arbejder paa Præstø Amts Udstilling i Vordingborg 1901.

Af

Nanna Ring.

Ved Indtrædelsen i Husflidsafdelingen danner der sig strax en Mangfoldighed af Indtryk, efterdi de Arbejder, som udføres i ledige Timer i Hjemmene, ere mange Slags. Man standser snart ved denne, snart ved hin af de Genstande, der tiltrækker sig Opmærksomheden, enten ved sin Smidhed i Opfindelsen, sin Dygtighed i Udførelsen, sin sparsommelige Anvendelse af et Stof eller sin blotte Snurighed. Der var imidlertid gjort saa meget for at samle de forskellige Arter af Husflid hver for sig, at man forholdsvis hurtigt kunde vinde et Overblik. Dette faldt da i høj Grad ud til Fordel for de Bestræbelser, som »Dansk Husflidsselskab« udfolder, for at bevare den gamle Lyst til Hjemmearbejdet og føre det ind under Tidens Udvikling. Sin bedste Støtte finder Husflidsselskabet i de stedlige »Husflidsforeninger«, der søger at samle, hver paa sin Egn, hvad der endnu findes i Hjemmene af Husflid fra gammel Tid og overføre den paa Nutidens Krav i samme Retning. Det skal fremhæves, at Præstø Amtsudstilling viser et smukt Resultat af disse Bestræbelser.

Hvad højtstaaende Damer formaar med Hensyn til nævnte Formaal, ses af de gode *Samlinger af Nyttegenstande*, som er indsendt fra flere Herregaardsfruer, saaledes Kammerherreinde *Oxholm*, Rosenfeldt; Lehnbaronesse *Reedtz-Thott*, Gaunø; Lehnsgrevinde *Moltke*, Bregentved; Grevinde *Danneskjold-Samsø*, Nordfeldt. Man ønsker i sit stille Sind, at saadanne Ting maatte blive den altid overvejende Del paa vore Husflidsudstillinger. Man glæder sig over de store Ruller af Hør og Blaarlærreder, Haandklæde- og Dugedrejer, Hvergarnet til Kjoler og de Vadmelns Dækener, de Olmerdugs Dynevaar, hvis røde og blaa Striber paa den hvide Bund straalende Beskueren livligt i Møde. Som Sidebemærkning kan tilføjes, at der paa Trappegangene paa Rosenfeldt er bragt i Anvendelse vævede Tæpper, nogle af hjemmespunden Uld, andre af maskinspunden, og Kammerherreinden fremhæver de førstes større Holdbarhed fremfor de sidstes.

Under dansk Husflidsselskabs Afdeling udstilles *Elevarbejder* fra *Væveskolen* i Askov. Disse Arbejder tiltrækker sig Opmærksomhed, ikke alene ved Mængden, men ogsaa ved gennemgaaende god teknisk Udførelse. En Højskole har rig Lejlighed til at faa de unge i Tale og man maa ønske dem fortsat Held til at drage

Haandarbejdet saa nær som muligt ind under det fra Fortiden nedarvede, saa at det kan blive som et fortsættende Led af dette og føre den genoplivede Sans over i Fremtiden; thi dette er godt; intet Arbejde bærer i sig en saa bærende Kraft, som »Hjemmets Arbejde«. — En anden af Husflidsselskabets Udstillere maa ogsaa nævnes med Anerkendelse, fordi her tages Sigte paa Tidens øjeblikkelige Behov. Det er Frk. Steffensens *Tilskærerkursus*, der gaar ud paa at sætte enhver ung Kone paa Landet i Stand til selv at klippe og sy sit eget og sine Smaabørns Tøj.

Bevægende sig imellem disse to Punkter: den fra Overleveringen stammende, Skønheden bevarende Bestræbelse og den øjeblikkeligt tidsvarende, d. v. s. »praktiske« Op-gave, træffer vi et stort Antal *egenhændige Arbejder*, hvoraf kunde fremhæves mange Ting af Betydning. Her skal kun nævnes, hvad der ved et flygtigt Besøg fængslede Opmærksomheden. I første Række staar et meget stort Gulvtæppe, vævet efter gamle Forbilleder i »Smyrna Teknik« (Hjortemønster), udstillet af Grev Holck Winterfeldt, Margretenlund. — Fru Nielsen, Mern Lægebolig, har en Del smukt udførte Vævninger, til dels efter gamle Forbilleder, der tager sig saa meget bedre ud, som de er anbragte efter deres Formaal paa Stole etc. og ordnede i en særskilt Kiosk med Grev Holcks prægtige Tæppe som Under- og Baggrund (Dr. Nielsen yder sin Hustru en værdifuld Bistand med Udførelsen af Rammene til hendes Vævninger, idet Møblernes Træudskæringer er fra hans Haand.)

Anna Henriksen, Ørslev, har en pyntelig Samling Vævesager i de kendte »svenske Tekniker«. Hendes Dug og Serviet i »Allemandsdrøj« tager sig særdeles godt ud i sit beskudne Mønster. Fisker Hendriksens Hustru, Masnedsund, viser os, hvorledes Hullerne i et oversejlet Sildegarn bødes, og hvor meget Arbejde et saadant Uheld koster. — Godt spundet hvidt Uldgarn i Fed og Nøgler og hjemmefarvet Garn beviser flere Husmødres og Pigers Dygtighed paa dette Omraade. Farvningen er udført ved Hjælp af købte Pakfarver i klare, skarpe Farver; men man ser sig forgæves om efter de gamles Plantefarvning, der udmærkede sig ved stor Ægthed og smukke, bløde Toner; dertil var de billige, da de for største Delen bestod af indenlandske Urter, Mos og Blade, som kunde indsamles i Mark og Skov.

(Fortsættes).

Fra Uge til Uge.

Folkeuniversitetsforeningens andet Undervisningsaar har i det hele og store fremvist Fremgang, og det har vist sig, at Tanken begynder at slaa Rod i Folket. 18 Fagforbund og Fagforeninger er blevne Medlemmer foruden Arbejdernes 2 Oplysningsforeninger *Frem* og *Godthaab*; ligeledes har Farmaceutisk Medhjælperforening indmeldt sig. Forskellige Foreninger har ydet Penge-tilskud, saaledes Dansk Kvindesamfund 25 Kroner. Der er sket den Forandring, at Enkeltmedlemmer fremtidig vil kunne faa Adgangskort til hver Foredragsrække for 1 Krone i Stedet for som tidligere at maatte betale 1,50. De vil altsaa fra Efteraaret af have Adgang til 6 Foredragsrækker aarlig for det laveste Medlemsbidrag, 6 Kroner. Forholdstallet mellem mandlige og kvindelige Tilhørere stiller sig saaledes: i Efteraaret 1900 82% mandlige mod 18% kvindelige; i Foraaret 1901 81% mandl. mod 19% kvind. Følgende Foredragsrækker ere fastsatte til Afholdelse i Efteraaret 1901:

Prof. Dr. phil. H. Høffding: »Human Etik«. Dr. phil. P. Munch: »Det moderne Frankrig«.

Prof. Harald Westergaard: »Karl Marx's Teorier med særligt Henblik paa Arbejdslønnen«.

Dr. phil. Poul Heegaard: »Solsystemet«. Statsgeolog, Dr. phil. V. Madsen: »Istiden«. Sæminemester, cand. mag. H. Jespersen: »Dynamoer og Elektromotorer«.

Det ubevidstes Poesi.

Novellette i Korrespondancekort af Marie von Ebner-Eschenbach.

14.

4. August.

Selv samme Dag min Svigerinde var kommen, kørte hun hen til

Grevinde Wiesenburg. Hun ønskede at oprette en lille Forsømmelse, som Albrecht har gjort sig skyldig i. Han har nemlig glemt at melde Grevinden sit Giftermaal, og det synes hun at have taget ilde op. Emilie blev længe borte, og min Mand ventede paa hende i ængstelig Spænding. Jeg fik ordentlig Lyst til en Gang at komme i Fare, for at han ogsaa skulde ængste sig for min Skyld.

Da Emilie endelig kom hjem, viste han ikke nær saa megen Glæde, som han før havde røbet Uro. Han spurgte kun, om hun havde udrettet noget, og hun svarede: »Nej, egentlig ikke, du maa selv tage derover.« Albrecht protesterede, og det glædede mig. Om end hans Søster er et overordentligt Væsen, har hun dog ikke Lov til at sige *du maa* til ham.

15.

6. August.

Grevinde Blanka har besøgt os. Tænk dig en Snehvide med melankolske blaa Øjne og bølgende, silkeblødt, askelyst Haar. Min gamle Musiklærer (jeg beder hilse ham hjerteligt) vilde kalde hende en harmonisk Fremtoning. Jeg var fra første Øjeblik fortryllet af hende, og hun — aa, i hele mit Liv er ingen kommen mig i Møde med saadan Varme! Hun er en lige saa udmærket Person som Emilie, og hun har ogsaa haft mange Prøvelser; hendes Ægteskab var ulykkeligt, som hun selv siger. Hun er saa tillidsfuld som et Barn, skønt hun allerede skal være en tredive Aar gammel. Hvor sørgeligt, at jeg saa snart igen skal miste den Veninde, jeg lige har vundet! Slottet er nemlig solgt og Blanka er kun kommen hertil for at bryde op.

16.

8. August.

Det gaar mærkværdigt til her, siden Blanka er dukket op. Hun kommer ofte til mig og vilde vist gerne tale alene med mig. Jo vist! som om Albrecht og Emilie forlod os et eneste Øjeblik! Jeg bliver vogtet og passet paa ... man kunde ikke bære sig anderledes ad, dersom Blanka var den Onde selv, som pønsede paa at ødelægge mig. Jeg er ikke mistroisk, men alt synes at være lagt an paa at vække Mistillid hos mig.

17

10. August.

Blanka maa en Gang have lidt en stor Skuffelse, hun hentyder ofte til noget saadant. »Der findes ikke Troskab i Verden,« sagde hun i Dag, og Emilie svarede: »Det staar enhver frit at bevise det modsatte; lad ham vise Troskab, saa findes den i Verden.« Medens hun talte, funkede hendes Øjne. Men Blanka udholdt rolig dette Blik, der fik mig til at blinke, som om jeg havde set et Lyn, og sagde: »Den Lære vil jeg drage Nytte af. Jeg skal trofast udføre mine Forsætter. De tror da vel ikke, jeg er kommen hertil for at lade gammelt Skrammel pakke ind? Jeg er kommen for at holde Dom, og det skal ske.« Nu smilede ogsaa Emilie, men noget besk: »Holde Dom eller spille Angiver?« »Lige som De vil tage det.« »I saadanne Sager viser Angiveren sig ofte som medskyldig. Men det er meget muligt, at en Angiver ofrer alt, ogsaa den uskyldiges Fred, for at nyde Hævnens Vellyst.«

Jeg syntes ikke, der var megen Mening i den Tale; men Damerne talte med et Eftertryk, som om der var skjult en Hærskare af Tanker bag hvert Ord.

18.

Har jeg fortalt dig, at Blanka finder en Fornøjelse i at drille min Mand? Jeg begriber ikke, hvor hun tør. Hun driller ham med hans — hans smaa Huskefejl. Hun paastaar ogsaa, at han har opfundet en ny Retskrivning. Ved at ordne forskellige Papirer (sagtens hendes Mands) har hun fundet Ting, han har skrevet, og som hun vil vise mig — for den Retskrivnings Skyld. Hun sagde det saa besynderligt, og hendes Væsen, der var saa udfordrende, syntes at berøre Albrecht saa pinligt, at jeg blev rigtig ked af det og udbrød: »Ja, kom med disse Papirer! Jeg vil se dem! Jeg har jo desuden ingen Anelse om, hvordan min Mands Brevstil er; i vor korte Forlovelsestid